

vendigt at tage skrappe midler i brug over for Kommissionen.

Og jeg vil godt spørge statsministeren, om man vil gøre det klart for Kommissionen, at en afskedigelse af Paul van Buitenen ganske enkelt ikke vil være acceptabel, og om man vil gøre det klart for Kommissionen, at hvis der bliver ved med at være det omfang af svig, som er konstateret, og hvis den ikke har vilje til at iværksætte undersøgelser mod de højtstående embedsmænd, som er under mistanke for svig, så bliver man simpelt hen nødt til at lukke de budgetkonti, hvorfra pengene tages. Det kan Ministerrådet jo gøre.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til det sidste spørgsmål, som hr. Keld Albrecht- sen stiller, må jeg sige, at jeg har ikke kommenteret de konkrete personspørgsmål, og at jeg heller ikke synes, det vil være korrekt af mig at gøre det. Det kan ikke være min opgave at tage stilling til personalesager i Kommissionen. Det er i givet fald noget, som Europa-Parlamentet som kontrolinstans over for Kommissionen må tage sig af.

Jeg må derfor sige, at jeg ikke kan forholde mig til den pågældende person. Det rigtige må være, at Europa-Parlamentet og Kommissionen har dét som anliggende. Rådet og dermed den danske regering må sørge for, at der nu bliver taget hånd om en opstramning af procedurerne, hvilket jeg også nævnte for fru Pernille Frahm for et kort øjeblik siden.

Og til fru Pernille Frahm, som opfølgende spurgte om regeringens intention og målsætning og om Rådet, må jeg for det første sige, at regeringen jo altid har haft som sin ambition at gå forrest i kampen mod svindel og svig med EU-midler. Fru Pernille Frahm kan sikkert huske, at vi lagde stramt ud i forbindelse med forhandlingerne om Amsterdamtraktaten og da også fik indført nogle bestemmelser i selve traktaten, som gør, at man i dag kan gå hurtigere, mere direkte og mere effektivt til sagen, når svindel skal bekæmpes.

For det andet kan jeg nævne for fru Pernille Frahm, at det fortsat er regeringens ambition at være blandt de stærkeste, når det gælder konkret arbejde for at få bekæmpet svig og svindel. Og som jeg sagde før, er Rådet allerede sammen med Europa-Parlamentet gået i gang med at udmønte det nye, uafhængige svigbekæmpelseskontor i praksis.

Så jeg tror ikke, der er tvivl om, at både regeringen og Rådet er opsatte på, at der som sagt skal ske noget praktisk. Og vi har en stærk allieret i form af Europa-Parlamentet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Pernille Frahm.

Pernille Frahm (SF):

Nej, jeg frafalder. Undskyld.

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren mener ikke, at han som statsminister skal blande sig i spørgsmålet om personalepolitikken i Kommissionen, men så må jeg spørge statsministeren: Hvis ikke medlemslandene vil kontrollere Kommissionen, hvem skal så? For Parlamentet, som man måske havde visse forhåbninger til, magter jo åbenlyst ikke den opgave, og det betyder i realiteten, at Kommissionen vil kunne slippe af sted med at fyre en embedsmand, som har gjort sin tjenestepligt og afsløret svig og svindel, uden at der er nogen, der vil blande sig i det.

Hvis det skal være en retsstat, må der jo være nogle, der kan gøre noget, når der sker et sådant overgreb, og så kan det da ikke være rigtigt, at en regering bare sidder passivt og ser til.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om det her ikke giver anledning til nogle forfatningsmæssige betragtninger om, at Europa-Kommissionen nu er blevet en stat i staten, som efter forgodtbefindende kan gøre, som den vil, uden at være under kontrol fra anden side.

Pernille Frahm (SF):

Det bliver så med dobbelttilløb, men spørgsmålet er jo også interessant set i en konstitutionsramme, for hvem er det, der har retten til at fyre en kommissær, som nationalstaten har udpeget, og som har nationalstatens opbakning, hvis ikke det netop er ministrene i Rådet, som jo repræsenterer nationalstaterne, der gør det?

Derfor undrer det mig, at man har den tilbagelevede holdning til problematikken, som statsministeren nu også fysisk giver udtryk for.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til fru Pernille Frahm må jeg sige: Jeg rejser mig jo op; det gør jeg da.

I øvrigt skal vi jo inden længe tage stilling til en ny Kommission, så det går nok alt sammen. Og det er jo også sådan – det går jeg ud fra at vi er enige om – at den nye traktat, Amsterdam-